

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.299 van 7 mei 2014
in de zaak A. 210.757/XIV-35.336**

In zake : Tim VERHEYEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de LOKALE POLITIE NETELAND
gevestigd te 2200 Herentals
Molenvest 23
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Noël Devos, Guido Van Den Eynde en
Sofie Cauwenberghs
kantoor houdend te 2440 Geel
Diestseweg 155

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 15 november 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 18 september 2013 van het politiecollege van de lokale politie Neteland waarbij aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege is opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswaert heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 april 2014.

Kamervoorzitter André Beirnaert heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Sofie Cauwenberghs, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswaert heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is inspecteur bij de lokale politie van Neteland.

Op 20 december 2008 pleegt verzoeker lastens zijn voormalige echtgenote, Ramona Cretella, opzettelijke slagen en verwondingen. In de nacht van 9 op 10 mei pleegt hij eveneens opzettelijke slagen en verwondingen ten laste van Ellen Nouwen, zijn nieuwe partner.

In een mail van 12 mei 2010 vraagt de korpschef van verzoeker aan de procureur des Konings om een afschrift van het gerechtelijk dossier voor tuchtrechtelijk gebruik. Met een brief van 26 mei 2010 deelt de procureur mee dat de vraag niet kan worden ingewilligd omdat het gevraagde deel uitmaakt van een strafdossier waarin nog geen eindbeslissing tussen kwam die het strafonderzoek afsluit.

Op 4 juni 2010 wordt verzoeker dringend voorlopig geschorst bij ordemaatregel, en dit met ingang van 7 juni 2010. Deze beslissing wordt bekrachtigd op 11 juni 2010.

Naar aanleiding van een mailbericht van 28 juni 2010 deelt de procureur met een brief van 18 augustus 2010 aan de korpschef mee dat verzoeker gedagvaard werd voor de correctionele rechtbank van Turnhout.

Met een brief van 20 september 2010 deelt de procureur aan de korpschef mee dat de zaak voor de correctionele rechtbank werd uitgesteld naar de zitting van 14 december 2010.

Op 1 oktober 2010 wordt verzoekers voorlopige schorsing verlengd.

Met een brief van 16 december 2010 deelt de procureur aan de korpschef mee dat de zaak voor de correctionele rechtbank werd uitgesteld naar de zitting van 29 maart 2011.

Op 21 januari 2011 wordt verzoekers voorlopige schorsing verlengd.

Met een brief van 12 mei 2011 deelt de procureur aan de korpschef mee dat de zitting van de correctionele rechtbank werd uitgesteld naar 8 november 2011.

Met een brief van 20 mei 2011 deelt de korpschef aan verzoeker mee dat hij het werk moet hervatten.

Met een brief van 10 november 2011 deelt de procureur aan de korpschef mee dat de zitting van de correctionele rechtbank werd uitgesteld naar 10 januari 2012.

Met een brief van 12 januari 2012 deelt de procureur aan de korpschef mee dat de correctionele rechtbank de zaak heeft in beraad genomen en voor vonnis staat op de zitting van 7 februari 2012.

Met een brief van 28 juni 2012 deelt de korpschef aan de procureur-generaal mee dat hij ervan in kennis is gesteld dat verzoeker hoger beroep heeft aangetekend tegen het vonnis van 7 februari 2012 van de correctionele rechtbank. Hij vraagt om, met het oog op eventueel gepaste tuchtmaatregelen, op de hoogte te worden gehouden van het gevolg dat aan het dossier wordt gegeven.

Met een brief van 11 juli 2012 wordt voor de procureur-generaal meegedeeld dat de zitting van het hoger beroep werd vastgesteld op 12 september 2012.

Met het oog op het nemen van gepaste tuchtmaatregelen vraagt de korpschef met een brief van 27 december 2012 aan de procureur-generaal of er al een definitief arrest is gevelde.

Met een brief van 16 januari 2013 wordt door de substituut-procureur-generaal aan de korpschef meegedeeld dat het Hof van Beroep te Antwerpen op 12 december 2012 een arrest heeft gevelde lastens verzoeker, waarbij deze werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 5 maanden en een geldboete van 50 euro (x 5,5), beide met uitstel gedurende 3 jaar mits naleving van specifieke probatievoorwaarden. Verder wordt meegedeeld dat geen cassatieberoep werd aangetekend, waardoor het arrest ondertussen kracht van gewijsde bekwam.

Met een brief van 23 januari 2013 vraagt de korpschef aan de procureur-generaal een kopie van het strafonderzoek en het arrest, met het oog op gepaste tuchtmaatregelen.

Met een brief van 1 februari 2013 bezorgt de substituut-procureur-generaal aan de korpschef een eensluidend verklaard afschrift van het strafdossier.

Op 12 maart 2013 wordt een nota van adiëring van de hogere tuchtverheid opgesteld. In die nota wordt verwezen naar het arrest van het Hof van Beroep van 12 december 2012. De feiten zoals weergegeven in dat arrest staan vast, aldus de nota. In zijn hoedanigheid van gewone tuchtverheid beslist de korpschef om voor die feiten de hogere tuchtverheid te vatten, met name het politiecollege.

Op 29 maart 2013 volgt het inleidende verslag van de hogere tuchtverheid. Daarin wordt het ontslag van ambtswege voorgesteld. In het politiecollege waren drie burgemeesters en een waarnemende burgemeester, met name Seppe Bouquillon, aanwezig.

Het inleidende verslag wordt aan verzoeker betekend met aangetekende zendingen van 29 maart 2013 en 2 april 2013.

Met een schrijven van 29 april 2013 bezorgt de raadsman van verzoeker een verweerschrift aan de politiezone Neteland. In het verweerschrift wordt de bevoegdheid van het politiecollege als hogere tuchtoverheid in twijfel getrokken, omdat de Seppe Boucquillon, die zetelde als waarnemend burgemeester, slechts derde schepen is in het schepencollege van Olen. Voorts wordt de verjaring van de tuchtvordering ingeroepen, de schending van de tuchtwet en de overschrijding van de redelijke termijn om de tuchtvordering in te stellen. Tevens wordt de schending van het onpartijdigheidsbeginsel aangevoerd, omdat er geen onderzoek ten ontlaste kwam. Tenslotte wordt ook een schending van de motiveringsplicht aangevoerd en wordt er op gewezen dat de voorgestelde tuchtstraf disproportioneel is.

Op 8 mei 2013 wordt verzoeker gehoord. Verzoekers verweerschrift wordt mondeling toegelicht en verzoeker geeft een mondeling relaas van de feiten.

Tijdens zijn zitting van 13 mei 2013 stelt het politiecollege de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege voor. Het voorstel wordt op 14 mei 2013 aan verzoeker betekend.

Met een schrijven van 16 mei 2013, verzonden op 22 mei 2013 dient verzoeker een verzoek tot heroverweging in bij de tuchtraad.

Op 23 mei 2013 wordt het tuchtdossier aan de tuchtraad overgemaakt.

Op 11 juli 2013 dient verzoekers raadsman een verweerschrift in bij de tuchtraad. Daarin worden ongeveer dezelfde argumenten aangevoerd als deze die reeds in het verweerschrift waren ontwikkeld.

Op 16 juli 2013 wordt verzoeker gehoord door de tuchtraad. De zaak wordt dan verder uitgesteld naar de zitting van 30 juli 2013 om de inspecteur-generaal toe te laten zijn deskundig advies mee te delen en toe te lichten.

Op 25 juli 2013 maakt de inspecteur-generaal zijn deskundigenverslag op dat wordt neergelegd op de zitting van de tuchtraad van 30 juli 2013. In het verslag wordt onder meer gesteld dat de tuchtoverheid de evolutie van de strafvervolgning nauwgezet opgevolgd heeft, maar niet voldoende inspanningen leverde om zo spoedig mogelijk een zicht te krijgen op de feiten en

hun tuchtrechtelijk karakter. De redelijke termijn werd hierdoor overschreden. Deze overschrijding is echter niet van dien aard dat moet worden afgezien van verdere tuchtvervolging. De feiten worden bewezen geacht en zij maken een tuchtvergrijp uit in de zin van artikel 3 van de tuchtwet. Volgens het verslag is een schorsing van drie maanden de meest aangewezen tuchtstraf voor de gepleegde tuchtfeiten, rekening houdende met het gebrek aan bewijs van voldoende inspanningen van de overheid om tijdig klaarheid in de zaak te brengen en het gebrek aan omkaderende maatregelen na de kennisname van de definitieve veroordeling van betrokkene. Deze straf houdt tevens rekening met de bijzondere omstandigheden waarin deze feiten werden gepleegd en de zeer goede staat van dienst van verzoeker.

Op 30 juli 2013 wordt verzoeker gehoord door de tuchtraad.

De tuchtraad brengt op 2 augustus 2013 haar definitief advies uit. De tuchtraad is van oordeel dat de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde tuchtstraf van het “ontslag van ambtswege” in de gegeven omstandigheden niet te rechtvaardigen is en dat de “terugzetting in weddenschaal” dient te worden opgelegd. De door verzoeker aangehaalde argumenten worden besproken en weerlegd. Wat betreft de strafmaat is de tuchtraad van oordeel dat de feiten bijzonder ernstig zijn, maar de tuchtoverheid heeft verzoeker zijn dienst als volwaardig politie-inspecteur laten voortzetten, en dit niettegenstaande zij beweert dat er een onherstelbare vertrouwensbreuk is met verzoeker. Vanaf 23 januari 2013 wist de tuchtoverheid ingevolge het arrest van het Hof van Beroep dat verzoeker schuldig was aan bepaalde feiten, maar verzoeker werd toch in dienst gehouden en niet voorlopig geschorst. Verzoeker kon van 7 juni 2011 tot 17 mei 2013 als een volwaardig inspecteur van de politie functioneren en de tuchtoverheid stelde blijkbaar alle vertrouwen in hem. Het is pas op 17 mei 2013, nadat hem een voorstel tot ontslag van ambtswege werd betekend, dat verzoeker onder een bijzonder toezicht werd geplaatst, maar toch kon hij nog optreden als een volwaardig politieambtenaar. De tuchtraad is van oordeel dat de politiezone onvoldoende aantoont dat haar vertrouwen in verzoeker onherroepelijk is geschonden. De tuchtraad houdt ook nog rekening met een aantal andere voor verzoeker gunstige elementen om de tuchtstraf van terugzetting in weddenschaal voor te stellen.

Op 30 augustus 2013 stelt het politiecollege voor om verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen. Het politiecollege is van oordeel dat het om verschillende redenen verantwoord was dat verzoeker zijn functie uitoefende tijdens de tuchtprocedure, doch het is onverantwoord verzoeker in dienst te houden. Ook wordt gesteld dat derden niet zouden begrijpen dat een politieambtenaar die is veroordeeld wegens zwaar familiaal geweld, toch nog als volwaardig inspecteur zijn functie zou uitoefenen. De stelling van de tuchtraad als zou de tuchtoverheid onvoldoende aantonen dat haar vertrouwen onherroepelijk geschonden is, wordt weerlegd door het opstarten van de tuchtprocedure met als voorstel de zware tuchtstraf van ambtshalve ontslag en door het specifiek nauwlettend toezicht op verzoeker. Verder wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat een ontslag van ambtswege kan worden opgelegd, niettegenstaande de betrokkene in dienst werd gehouden.

Op 30 augustus 2013 ontnemt de korpschef de bewapening van verzoeker.

Op 9 september 2013 dient de raadsman van verzoeker een verweerschrift in tegen het voorgestelde ontslag van ambtswege.

Op 18 september 2013 wordt de thans bestreden beslissing genomen: het politiecollege legt aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de feiten waarvoor verzoeker door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld (opzettelijke slagen en verwondingen) bewezen acht. Door deze feiten beging verzoeker niet enkel strafrechtelijke inbreuken maar ook inbreuken tegen de tuchtwet, de wet geïntegreerde politie en de deontologische code. In de bestreden beslissing wordt verder uiteengezet waarom het advies van de tuchtraad niet kan worden gevolgd wat betreft de strafmaat. In de bestreden beslissing wordt ook ingegaan op het verweerschrift dat werd ingediend na het voorstel van zware tuchtstraf (na het advies van de tuchtraad).

De bestreden beslissing wordt aan verzoeker betekend met een aangetekend schrijven van 19 september 2013.

IV. Onderzoek van de vordering

Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

4.1. Eerste middel

4.1.1. Uiteenzetting van het middel

In het verzoekschrift voert verzoeker de “ongeldige samenstelling en derwijze onbevoegdheid van het politiecollege” aan, en de “schending van art. 14 Nieuwe gemeentewet”.

Verzoeker voert in essentie aan dat het politiecollege dat het inleidend verslag opstelde niet rechtsgeldig was samengesteld en daarom onbevoegd was. In het politiecollege zaten drie burgemeesters en een waarnemend burgemeester, met name een derde schepen. Artikel 14 van de Nieuwe Gemeentewet vereist nochtans dat de burgemeester zich laat vervangen door een eerste schepen. Uit het dossier blijkt geenszins een rechtsgeldige reden waarom de burgemeester niet werd vervangen door een eerste schepen, dan wel dat de bevoegdheid specifiek aan de derde schepen werd opgedragen. De norm moet zijn dat een titularis zetelt en het is slechts uitzonderlijk dat een vervanger kan worden aangesteld. Uit niets blijkt voldoende concreet waarom de burgemeester werkelijk verhinderd was.

4.1.2. Beoordeling

Verzoeker betoogt in essentie dat het politiecollege dat het inleidend tuchtverslag opstelde niet rechtsgeldig was samengesteld.

Op 29 maart 2013 stelde het politiecollege als hogere tuchtoverheid het inleidend verslag op. Daarin wordt het ontslag van ambtswege voorgesteld. In het politiecollege waren drie burgemeesters en een waarnemend burgemeester, met name Seppe Bouquillon, aanwezig.

Artikel 23 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (wet geïntegreerde politie) bepaalt, onder meer, wat volgt:

“Het politiecollege wordt gevormd door de burgemeesters van de verschillende gemeenten die de meergemeentezone vormen.

(...).

Het lid van het politiecollege dat afwezig is of verhinderd, wordt vervangen overeenkomstig de bepalingen van artikel 14 van de nieuwe gemeentewet.”.

Artikel 14, eerste lid, van de Nieuwe Gemeentewet bepaalt:

“Bij ontstentenis of verhindering van de burgemeester wordt zijn ambt waargenomen door de eerstgekozen schepen van Belgische nationaliteit, tenzij de burgemeester zijn bevoegdheid aan een andere schepen van Belgische nationaliteit heeft opgedragen”.

Uit deze bepaling blijkt dat de burgemeester zijn bevoegdheid om in het politiecollege te zetelen aan “een andere schepen”, en dus niet noodzakelijk de eerste schepen, kan opdragen. Voorts blijkt uit deze bepaling niet dat de burgemeester zijn beslissing terzake moet motiveren. Een formele motiveringsplicht kan ook niet worden geput uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, vermits de beslissing van de burgemeester waarbij een bevoegdheid aan een schepen wordt overgedragen geen directe rechtsgevolgen heeft voor de bestuurde. Overigens verandert het inleidend tuchtverslag op zich nog niets aan de rechtspositie van verzoeker.

In casu blijkt uit een mail van 28 maart 2013, uitgaande van de burgemeester van Olen en gericht aan “Politie Neteland Directie” dat de

burgemeester zich voor het politiecollege van 29 maart 2013 wil laten vervangen door Seppe Bouquillon (derde schepen). De burgemeester heeft dus wel degelijk zijn bevoegdheid aan een andere schepen van Belgische nationaliteit overgedragen.

Het eerste middel is niet ernstig.

4.2. Tweede middel

4.2.1. Uiteenzetting van het middel

In het verzoekschrift wordt het tweede middel genomen uit “Verjaring, schending van art. 56 tuchtwet (Wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten) en de redelijke termijn”.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit ‘s Raads arrest nr. 197.017. Hij stelt dat de tuchtoverheid de afdoende kennisneming van de feiten niet nodeloos mag uitstellen. De zorgvuldigheidsplicht gebiedt de tuchtoverheid informatie in te winnen wanneer ze aanwijzingen heeft van mogelijke tuchtfeiten. Ook uit ‘s Raads arrest nr. 124.922 blijkt dat tuchtoverheden een actieve rol moeten spelen.

Indien eenzelfde gedraging een tuchtvergriep en een strafrechtelijk misdrijf is, kunnen beide soorten bestraffing afzonderlijk in werking worden gesteld zonder dat de tuchtoverheid in beginsel door de uitspraak van de strafrechter gebonden is. De tuchtoverheid moet de strafuitspraak niet afwachten.

Uit recente rechtspraak blijkt dat de partijen actief moeten zijn wat betreft de tuchtvervolgning.

In casu kreeg de korpschef reeds op 12 mei 2010 kennis van feiten van intrafamiliaal geweld. Navolgende acties bestonden erin dat informatie werd ingewonnen bij het openbaar ministerie. Er is geen enkele poging ondernomen om door middel van eigen onderzoeken tot meer kennis te komen van de feiten, hoewel de mogelijkheid daartoe bestond. De tuchtoverheid is passief gebleven, zij heeft geen actieve houding aangenomen en geen enkele inspanning geleverd om zelf klaarheid in de zaak te brengen. Dit alles brengt mee dat zij zich

niet kan beroepen op artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet en de zaak is verjaard, minstens is de redelijke termijn overschreden nu het inleidend verslag van omzeggens drie jaar na de kennisname van de feiten dateert.

Ook de inspecteur-generaal bij de tuchtraad besloot dat de redelijke termijn overschreden was. De tuchtraad ging hier niet in mee, onder meer op grond van het argument dat verzoeker tijdens de strafprocedure onschuldig pleitte, maar dit komt neer op het goedkeuren van een passieve houding van de tuchtoverheid aan de hand van argumenten die pas naderhand geweten zijn.

4.2.2. Beoordeling

Verzoeker betoogt dat de tuchtvordering niet binnen een redelijke termijn plaats vond.

Artikel 56 van de Tuchtwet bepaalt wat volgt:

“De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolgning is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponneerd is dan wel de strafvordering vervallen is.

In alle gevallen zullen de tuchtvergrijpen die tot een lichte tuchtstraf kunnen leiden, na vijf jaar verjaren.

De in het derde lid bedoelde verjaringstermijn gaat in de dag van de voltooiing voor de ogenblikkelijke vergrijpen, de dag waarop de situatie ophoudt voor de voortdurende vergrijpen en de dag waarop het laatste feit dat de reeks vormt gepleegd wordt in het geval waarin het vergrijp bestaat uit een geheel van afzonderlijke feiten maar die het gevolg zijn van één en hetzelfde opzet.”.

Uit het tweede lid van dit artikel blijkt dat de tuchtoverheid mag wachten op de afronding van een strafonderzoek of strafprocedure. Dat is in het voorliggende geval gebeurd.

In casu heeft de tuchtoverheid de afloop van de strafprocedure afgewacht alvorens de tuchtprocedure op te starten. Dit lijkt op het eerste gezicht niet onwettig. Indien de overheid een tuchtstraf zou hebben opgelegd alvorens het einde van de strafzaak af te wachten zou zij het risico hebben gelopen het

vermoeden van onschuld te miskennen. Bovendien blijkt op het eerste gezicht helemaal niet dat er geen betwisting was over de gepleegde feiten. Integendeel, uit het vonnis van 7 februari 2012 blijkt dat verzoeker de hem ten laste gelegde feiten ontkent, en er is geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker ten aanzien van de tuchtoverheid de feiten wel zou hebben toegegeven en de schuld ervan op zich zou hebben genomen. Gelet op het delicaat karakter van de feiten, en omdat uit niets blijkt dat deze feiten vast stonden, kan in de gegeven omstandigheden aan de verwerende partij op het eerste gezicht niet worden verweten dat zij er de voorkeur aan gaf de einduitspraak in de strafprocedure af te wachten alvorens de tuchtprocedure op te starten.

Bovendien blijkt in de voorliggende zaak niet dat de verwerende partij onverantwoord passief bleef. Uit het feitenrelaas blijkt dat de korpschef op 12 mei 2010 een afschrift van het gerechtelijk dossier voor tuchtrechtelijk gebruik vraagt. Het parket antwoordt op 26 mei 2010 dat het verzoek niet kan worden ingewilligd omdat er een strafzaak loopt. Redelijkerwijze kan uit dit antwoord worden afgeleid dat, zolang de strafzaak loopt, het strafdossier niet zal worden vrijgegeven. Men kan het aan de verwerende partij dan ook niet ten kwade duiden dat zij niet stelselmatig het strafdossier opvroeg, maar afwachtte tot de strafprocedure zou beëindigd zijn. Het parket hield de verwerende partij regelmatig op de hoogte van het verloop van de strafprocedure. Met brieven van 28 juni 2012 en 27 december 2012 heeft de verwerende partij geïnformeerd naar de stand van zaken i.v.m. de strafprocedure. Het is echter pas bij brief van 16 januari 2013 dat de verwerende partij ervan op de hoogte werd gebracht dat het Hof van Beroep zijn arrest had geveld. Kort nadien, op 23 januari 2013 werd het strafdossier opgevraagd door de verwerende partij. Uit het geheel van de feiten blijkt dat de verwerende partij actief bleef, de strafprocedure goed opvolgde en de tuchtprocedure heeft opgestart van zodra zij dit kon. De redelijke termijn voor het opstarten van de tuchtprocedure is niet geschonden.

Het tweede middel is niet ernstig.

4.3. Derde middel

4.3.1. Uiteenzetting van het middel

In het verzoekschrift wordt het derde middel afgeleid uit de schending van het onpartijdigheidsbeginsel omdat geen onderzoek ten ontlaste werd gevoerd.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit 's Raads arresten nrs. 149.250, 210.853 en 171.121.

Verzoeker wijst er op dat de Raad van State van oordeel is dat een vooronderzoek door een onderzoeker niet onpartijdig wordt gevoerd als het onderzoek enkel ten laste en niet ten ontlaste wordt gevoerd.

In casu is er geen sprake van een onderzoek ten ontlaste. De tuchtoverheid getroostte zich niet de moeite om een volledig beeld te scheppen, onder andere wat betreft de persoon van verzoeker en zijn functioneren als inspecteur van de politie. Er is nergens een voeging noch verwijzing naar verzoekers blanco tuchtverleden. Er is geen bevraging geweest van verzoekers hiërarchische meerderen omtrent zijn wijze van functioneren noch zijn er stukken gevoegd omtrent de evaluaties van verzoeker.

Het argument dat zelfs indien verzoeker een supermens zou zijn geweest toch een tuchtstraf van het ontslag van ambtswege zou zijn opgelegd is louter speculatie achteraf.

Indien de tuchtoverheid van bij de aanvang geen enkele moeite doet om een totaalbeeld te krijgen en zodoende ook elementen ten ontlaste bij het dossier te voegen en dit mee in overweging te nemen blijkt hieruit dat zij van een automatisme gebruik maakt en uiting geeft aan haar voorgenomen wil om tot ontslag bij tuchtmaatregel over te gaan.

4.3.2. Beoordeling

Verzoeker voert aan dat het onpartijdigheidsbeginsel is geschonden, in het bijzonder doordat geen rekening werd gehouden met een aantal elementen die in zijn voordeel pleiten.

Allereerst moet worden benadrukt dat de allerbelangrijkste grondslag voor het opleggen van een tuchtstraf dient te worden gezocht in de tuchtfeiten. Over deze tuchtfeiten kan in het voorliggende geval niet veel discussie meer bestaan. Door het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 12 december 2012 is komen vast te staan dat de feiten waarop de tuchtstraf is gebaseerd zich inderdaad voordeden en dat verzoeker er schuld aan heeft. Alvorens tot dit eindarrest te komen werd een strafprocedure gevoerd die zowel een onderzoek “a charge” als een onderzoek “a décharge” omvat.

Verzoeker betoogt evenwel dat de tuchtoverheid geen rekening hield met een aantal elementen die in zijn voordeel zijn.

Verzoeker werpt op dat er geen verwijzing is naar zijn tuchtblad/tuchtverleden. In de bestreden beslissing wordt er evenwel op gewezen dat de tuchtraad van oordeel was dat, onder meer, gelet op een aantal elementen ten gunste van verzoeker, zoals zijn blanco strafblad, zijn bevredigende evaluatie en zijn uitzonderlijk moedige tussenkomsten in het verleden, het toch aangewezen is hem in dienst te houden. De tuchtoverheid gaat om een aantal redenen niet akkoord met de tuchtraad. Dat wil echter niet zeggen dat de tuchtoverheid helemaal geen acht zou hebben geslagen op verzoekers blanco tuchtverleden. Alleen is dit niet van aard om haar tot een ander inzicht te brengen. Maar door de zienswijze van de tuchtraad weer te geven illustreert de tuchtoverheid dat zij weet heeft van een aantal elementen ten gunste van verzoeker, zoals zijn blanco strafblad in tuchtzaken.

Volgens verzoeker is er geen bevraging geweest van zijn hiërarchisch meerderen omtrent zijn wijze van functioneren, noch zijn er stukken bijgevoegd omtrent de evaluatie(s) van verzoeker. Dat laatste klopt in elk geval niet. Verzoekers evaluatieverslagen maken immers deel uit van het tuchtbundel (stuk 48 administratief dossier). Precies uit die evaluatieverslagen blijkt hoe verzoekers hiërarchische meerdere over hem denkt. Bovendien kreeg verzoeker voor zijn laatste evaluatie (ontvangen op 23 april 2012) de quoterings “bevredigend”, hetgeen tussen “goed” en “onvoldoende” zit. Die evaluatie “bevredigend” wordt expliciet besproken in de bestreden beslissing, zodat men niet kan staande houden dat de tuchtoverheid aan de evaluatie zou zijn voorbij gegaan.

Verzoeker benadrukt dat hij in het verleden moedige tussenkomsten deed. Daarop wordt ingegaan in de bestreden beslissing. De tuchtoverheid stelt dat zij vóór het advies van de tuchtraad op dit punt hieromtrent geen standpunt innam en dit ook niet moest doen. Hoe dan ook, de tuchtoverheid stelt expliciet dat de beweerdelijk uitzonderlijk moedige tussenkomst van verzoeker er niet toe kan leiden om verzoeker niet te ontslaan, vermits zelfs de meest gelauwerde politieman na dergelijke feiten ontslagen zou zijn. De tuchtoverheid sloeg dus acht op de moedige tussenkomsten van verzoeker, maar dit brengt haar niet tot een andere zienswijze. Daarmee is zij de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid niet te buiten gegaan. Bovendien stelt de tuchtoverheid dat de moedige tussenkomsten niet werden vermeld in verzoekers evaluatieverslagen, zodat het gaat om eenzijdige beweringen die niet kunnen worden weerhouden als objectieve weergave van de realiteit.

Na een eerste prima facie onderzoek kan niet worden gesteld dat de tuchtoverheid te weinig rekening hield met elementen die in het voordeel van verzoeker pleiten, zodat ook niet kan worden aangenomen dat het onpartijdigheidsbeginsel werd geschonden.

Het derde middel is niet ernstig.

4.4. Vierde middel

4.4.1. Uiteenzetting van het middel

In het verzoekschrift wordt de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd.

Verzoeker betoogt dat in het inleidend tuchtverslag uit geen enkel element blijkt waarom de bijzonder zware bestraffing van een ontslag van ambtswege zich opdringt en waarom een andere (desgevallend ook zware) tuchtstraf niet mogelijk was. Minstens impliciet blijkt dat er geen sprake is van een problematisch functioneren noch van een onherstelbare vertrouwensbreuk. Verzoeker is sedert juni 2011 terug actief binnen het korps, zonder klachten en zelfs tot voldoening van zijn meerderen en collega's.

Na een kortstondige schorsing heeft niets er zich tegen verzet dat verzoeker terug (probleemloos) kon functioneren in het korps. Buiten de feiten die het voorwerp zijn van de strafrechtelijke veroordeling kan aan verzoeker niets worden verweten.

De tuchtraad was van oordeel dat uit het feit dat verzoeker weer werd tewerkgesteld gevolgen moeten worden getrokken voor de strafmaat.

Verzoeker is sedert 7 juni 2011 terug aan het werk en hij heeft een carrière van 17 jaar bij de politiediensten. Hij brengt een stuk bij waaruit blijkt dat hij altijd contact had met de burger en dat hem zelfs is gevraagd om extra diensten te doen. Behalve de tijdelijke voorlopige schorsing gaf verzoeker nooit aanleiding tot welke opmerking of maatregel dan ook en er valt hem niets te verwijten in zijn professioneel leven en in zijn privé leven.

Het klopt niet dat er een beperking was op het vlak van de inzet van verzoeker. Dit blijkt uit niets. Bovendien heeft verzoeker eind juni-begin juli 2013 tussenkomst verleend en verhoren gedaan in een dossier van intrafamiliaal geweld. Tevens heeft de zone gevraagd een extra ploeg te vormen en verzoeker werd ertoe geroepen dit op zich te nemen.

Lopende de tuchtprocedure stelt de tuchtoverheid dat verzoeker zou zijn overgeplaatst naar de verkeersdienst, doch dit heeft niets met de tuchtfeiten vandoen en het dateert van ruimschoots daarvoor. Binnen deze verkeersdienst werkte verzoeker niet minder of meer gecontroleerd dan welke medewerker dan ook. Verzoeker werd zelfs bevraagd om bijkomende diensten te verrichten terwijl dit ook door andere personeelsleden kon zijn uitgevoerd.

Tijdens de tuchtprocedure heeft verzoeker stukken neergelegd m.b.t. mevrouw Cretella, verzoekers voormalige echtgenote, die volgens verzoeker “geen katje om zonder handschoenen aan te pakken” was. Tijdens de tuchtprocedure kwam verzoeker in kennis van gegevens die aantonen hoe mevrouw Cretella werkelijk is, wat afbreuk doet aan het waarachtigheidsgehalte van haar verklaringen. Verzoeker lijst een aantal stukken op die hij tijdens de tuchtprocedure bijbracht. De inspecteur-generaal stelde in zijn verslag dat uit deze documenten een meer genuanceerd beeld blijkt uit het toch wel bijzondere gedrag van mevrouw Cretella en de relatieproblemen met deze vrouw. De tuchtoverheid had deze elementen mee moeten evalueren om tot een materieel deugdelijke

motivatie te komen. De tuchtoverheid verwijst echter gewoon naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker. Dit volstaat niet indien na de strafrechtelijke veroordeling feiten komen bovendien die de strafrechtelijke veroordeling in een bijzonder perspectief plaatsen.

4.4.2. Beoordeling

Verzoeker voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Hij uit in dit verband verschillende kritieken.

Wat betreft de vraag of de bestreden beslissing op afdoende materiële motieven steunt, moet voorafgaandelijk worden herhaald dat de tuchtstraf gesteund is op feiten waarvan het materiële bestaan met kracht van gewijsde is vastgesteld door het Hof van Beroep.

In tegenstelling met hetgeen verzoeker beweert is in het inleidend tuchtverslag van 29 maart 2013 onder punt 6 wel degelijk uiteengezet waarop geopteerd werd voor het ontslag van ambtswege. De tuchtfeiten staan vast en de aanpak van intrafamiliaal geweld is een korpsprioriteit. Van de medewerkers wordt dan ook een voorbeeldfunctie verwacht. Verzoeker diende als voormalig lid van de dienst jeugd & gezin en slachtofferbejegening zeker op de hoogte te zijn van deze korpsprioriteit en van de negatieve impact van familiaal geweld, aldus het inleidend verslag. Bovendien wordt in de bestreden beslissing zelf zeer duidelijk aangegeven waarom er een zodanige vertrouwensbreuk is met verzoeker dat een ontslag zich opdringt. Vooral onder het punt 6 van de bestreden beslissing (“kennisgeving zware tuchtstraf na verweer”), waarin wordt uitgelegd waarom het standpunt van de tuchtraad (die een terugzetting in weddenschaal voorstelde) niet kan worden gevolgd, wordt uitgelegd waarom het wantrouwen van de tuchtoverheid ten aanzien van verzoeker van die aard is dat de dienstrelatie niet kan worden verder gezet. Op basis van rechtspraak van de Raad van State, die zij citeert, zet de verwerende partij uiteen waarom de omstandigheid dat verzoeker gedurende een bepaalde periode in dienst bleef niet meebrengt dat een ontslag van ambtswege niet meer mogelijk zou zijn. Zij wijst er in dat verband ook op dat verzoeker nauwgezet werd gevolgd.

Dat verzoeker na zijn voorlopige schorsing terug in dienst kwam en goed functioneerde neemt niet weg dat de verwerende partij redelijkerwijze van oordeel kon zijn dat zij in verzoeker niet langer het vertrouwen kon hebben dat vereist is voor het voortzetten van de dienstrelatie. Zelfs al kwam verzoeker in contact met de burger en functioneerde hij probleemloos, dan nog kan de tuchtoverheid de mening toegedaan zijn dat de bewezen feiten van die aard zijn dat er een vertrouwensbreuk is met verzoeker.

Uit de stukken blijkt dat de korpschef aan een aantal politieambtenaren van de politiezone had gevraagd om verzoekers functioneren van nabij op te volgen en eventuele moeilijkheden onverwijld te melden.

In het stuk 3 dat verzoeker bijbrengt staat te lezen “Uit het roepend relaas leren wij het volgende”. Volgens verzoeker gaat het hier om schriftvervalsing, maar het bewuste P.V. is wel door hem ondertekend en niet van valsheid beticht. Er moet dus worden aangenomen dat hetgeen daarin staat correct is.

Uit het verweer in de nota lijkt op het eerste gezicht te mogen worden afgeleid dat verzoeker slechts bij uitzondering, ter vervanging van een zieke collega, een extra dienst vervulde. Gelet op het uitzonderlijke karakter van de dienstwissel kan niet worden aangenomen dat verzoeker het volledige en onvoorwaardelijke vertrouwen van zijn oversten genoot wat betreft het interveniëren bij klachten van intrafamiliaal geweld.

Dat verzoeker nog mocht blijven functioneren nadat de feiten al bekend waren neemt niet weg dat de verwerende partij nog rechtsgeldig tot een ontslag kon overgaan. Bij de bespreking van het derde middel werd reeds uiteengezet dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat een ontslag in dergelijk omstandigheden nog mogelijk is. Dit is des te meer het geval nu verzoeker nauwlettend in het oog werd gehouden. De verwerende partij maakt op het eerste gezicht aannemelijk dat zij een afweging diende te maken wat betreft de inzet van beperkte middelen en de keuze die zij maakte kan niet kennelijk onredelijk worden genoemd.

In tegenstelling met hetgeen verzoeker lijkt te suggereren laat de bestreden beslissing helemaal niet uitschijnen dat verzoeker naar de verkeersdienst zou zijn overgeplaatst omwille van de tuchtfeiten.

Wat betreft de bijkomende documenten die verzoeker tijdens de tuchtprocedure bijbracht en die een ander licht zouden werpen op de slagen en verwondingen die verzoeker aan mevrouw Cretella toebracht moet worden vastgesteld dat deze documenten geen afbreuk doen aan de met kracht van gewijsde gedane vaststelling dat verzoeker schuldig werd bevonden aan opzettelijke slagen en verwondingen ten nadele van mevrouw Cretella. Zelfs al zouden bepaalde documenten een meer genuanceerd licht werpen op hetgeen zich heeft voorgedaan, staat het vast dat de feiten zich effectief hebben voorgedaan en dat verzoeker er schuldig is aan bevonden. Op die vaststelling alleen al kon de verwerende partij zich in recht en redelijkheid steunen om de bestreden tuchtstraf op te leggen. Hoe dan ook moet worden vastgesteld dat de tuchtoverheid wel degelijk inging op de door verzoeker bijgebrachte argumenten en documenten, met name onder de hoofding “Gelet op het verweerschrift na voornemen tot tuchtstraf in afwijking van het advies van de Tuchtraad”. Daar staat, onder meer, te lezen dat eenzijdige beweringen van verzoeker niet verifieerbaar zijn en dat de feiten niet zomaar kunnen worden genuanceerd (ook al is mevrouw Cretella “van geen kleintje vervaard”).

Het vierde middel is niet ernstig.

4.5. Vijfde middel

4.5.1. Uiteenzetting van het middel

In het verzoekschrift wordt het vijfde middel genomen uit de “schending van het evenredigheids- en proportionaliteitsbeginsel”.

Verzoeker zet uiteen dat de straf in een redelijke verhouding moet staan tot de fout. Daarbij moet naast de loutere feiten rekening worden gehouden met verzachtende en verzwarende omstandigheden en de persoon evenals de gedragingen van verzoeker.

In casu is er een merkelijke wanverhouding tussen de feiten en de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege. Al zijn de feiten zwaarwichtig, men dient toch te kijken naar de precieze context waarin ze plaatsgrepen.

Verzoeker wil de feiten niet minimaliseren, maar niets doet vermoeden dat het hier meer dan een eenmalig feit betreft, gelet op de bijzondere context en het blanco verleden van verzoeker. Verzoeker functioneerde verder probleemloos en werd zonder restricties en tot tevredenheid van zijn meerderen functioneel ingezet. De rationalisering van de verwerende partij kan niet overtuigen en dringt niet door tot de kern van de zaak, met name waarom werd gewacht tot 17 mei 2013 alvorens de korpschef enige actie ondernam en dan nog maar “zo-zo”. De tuchtoverheid moet effectief een houding aannemen die verzoenbaar is met een definitieve en onherstelbare vertrouwensbreuk.

Verzoeker heeft zich naderhand herpakt in zijn privéleven en hij neemt zijn verantwoordelijkheden als vader op.

Behoudens de tijdelijke voorlopige schorsing in verband met de onderhavige kwestie heeft verzoeker nooit aanleiding gegeven tot welke opmerking of maatregel dan ook en er valt hem niets te verwijten in zijn professioneel leven of zijn privé leven. Hij heeft een blanco tuchtblad, functioneerde prima, en kent een reeks positieve antecedenten. Zo redde hij een oudere dame het leven en evacueerde hij een bewusteloos persoon uit een brandende woning.

Dit alles in acht genomen meent verzoeker dat de bijzonder zware straf van het ontslag van ambtswege een al te strenge bestraffing uitmaakt. Daarbij komt dat verzoeker de verantwoordelijkheid voor een kind draagt en dat de kansen op de arbeidsmarkt niet schitterend zijn. Verzoeker koos bewust voor een job bij de politie. Er zijn geen elementen te ontwaren die verzoeker ongeschikt maken voor een verder functioneren als inspecteur van de politie.

4.5.2. Beoordeling

Verzoeker betoogt dat de straf disproportioneel is in het licht van de feiten, zeker als men rekening houdt met een aantal specifieke

omstandigheden en met bepaalde elementen die in het voordeel van verzoeker pleiten.

Zoals verzoeker terecht aangeeft mag de Raad van State enkel nagaan of de opgelegde tuchtsanctie niet in een kennelijke wanverhouding staat met de tuchtinbreuk. De Raad van State zal slechts tot de vernietiging van de tuchtstraf kunnen overgaan indien geen enkele andere redelijk handelende overheid, die geconfronteerd wordt met dezelfde feiten en omstandigheden, dezelfde tuchtstraf zou opleggen. Op het eerste gezicht is er in casu geen dergelijke kennelijke wanverhouding tussen de tuchtfeiten en de opgelegde tuchtstraf. Ingevolge het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen is immers komen vast te staan dat verzoeker zich schuldig maakte aan opzettelijke slagen en verwondingen ten laste van zijn vroegere partner en een huidige partner. Het is vanwege de tuchtoverheid niet kennelijk onredelijk dat zij deze feiten als zeer ernstig bestempelt.

Verzoeker benadrukt dat het slechts een éénmalig feit betrof. Uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen blijkt dat op twee verschillende tijdstippen ten aanzien van twee verschillende personen opzettelijke slagen en verwondingen werden toegebracht. Bovendien, zelfs al zou verzoeker zich later hebben herpakt, deze feiten op zich kon de tuchtoverheid in aanmerking blijven nemen als zeer ernstig.

In de bestreden beslissing worden de verschillende argumenten die verzoeker ook nu bij de Raad van State aanbrengt door de tuchtoverheid gewogen, maar zij kunnen de tuchtoverheid niet overtuigen om een lichtere tuchtstraf op te leggen.

In de bestreden beslissing wordt zeer omstandig, onder andere met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State, uiteengezet waarom, niettegenstaande verzoeker opnieuw zijn dienst mocht uitoefenen, een ontslag van ambtswege toch mogelijk blijft en zich in casu ook opdrong. Dat verzoeker zijn dienst terug mocht opnemen had te maken met dienstnoodwendigheden en het optimaal inzetten van het personeel. De tuchtoverheid wijst er verder op dat verzoeker tijdens zijn dienstherhervatting nauwgezet in het oog werd gehouden en dat hij niet langer werkte op de dienst slachtofferbejegening, jeugd en gezin maar op

de dienst verkeer. De argumentatie die de verwerende partij op dit punt ontwikkelt lijkt feitelijk correct en niet kennelijk onredelijk.

De tuchtoverheid legt ook uit waarom bepaalde moedige tussenkomsten van verzoeker haar niet kunnen overtuigen. Die gedragingen zijn niet vermeld in de evaluatieverslagen en kunnen daarom niet worden weerhouden als objectieve weergaves van de realiteit. Zij wijst er ook op dat zelfs de meest gelauwerde politieman na dergelijke feiten zou worden ontslagen. De door de tuchtoverheid ontwikkelde argumentatie lijkt niet onjuist of kennelijk onredelijk.

Ook verzoekers argument dat hij zich herpakte in zijn privéleven wordt in de bestreden beslissing ontmoet. Deze bewering is volgens de tuchtoverheid niet verifieerbaar en de actuele verklaring van mevrouw Nouwen zou, gelet op haar nauwe verwantschap en de aard der feiten, slechts een geringe overtuigingskracht hebben.

De omstandigheid dat verzoeker een blanco tuchtrechtelijk verleden had neemt niet weg dat de verwerende partij van oordeel kon zijn dat, gelet op de ernst van de feiten, een ontslag zich opdrong. Zij heeft daardoor de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid niet overschreden.

Het vijfde middel is niet ernstig.

5. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven mei tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

André Beirlaen